

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **Bc. J. S.**, zastúpeného JUDr. J. H., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. KM-5/PK-2007 zo dňa 12. februára 2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 104/2007-58 zo dňa 2. októbra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 104/2007-58 zo dňa 2. októbra 2009 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobný návrh žalobcu, ktorým sa domáhal preskúmania zákonnosti rozkladového rozhodnutia žalovaného č. KM-5/PK-2007 zo dňa 12. februára 2007, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu ako nedôvodný podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. v znení neskorších predpisov o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície (ďalej len zákon) a napadnuté rozhodnutie personálny rozkaz ministra vnútra č. 416 zo dňa 23. novembra 2006, ktorým bol žalobca prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru, potvrdil.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že z administratívneho spisu žalovaného zistil, že dňa 09.10.2006 bolo riaditeľstvu hraničnej a cudzineckej polície UHCP PZ doručené hlásenie Úradu inšpekčnej služby PZ, že dňa 29.09.2006 bolo vyšetrovateľom vznesené voči žalobcovi obvinenie za zločin prijímania úplatku v súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa a dňa 30.10.2006 bol spracovaný návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru nadriadeným žalobcu, riaditeľom OHP PZ R., ktorý návrh bol predložený dňa 02.11.2006 i žalobcovi na oboznámenie sa, avšak žalobca odmietol sa s návrhom a jeho podkladovým materiálom oboznámiť a odmietol i podpísať svoje odmietnutie a následne dňa 23.11.2006 bol vydaný personálny rozkaz č. 416, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ ku dňu doručenia, t.j. 26.11.2006. Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v konaní postupoval v zmysle príslušných ustanovení zákona, žalobca mal možnosť vyjadriť sa ku skutkom, ktoré mu boli kladené za vinu, pričom neuviedol žiaden dôkazný prostriedok preukazujúci, že nekonal v rozpore s príslušnými nariadeniami a pokynmi nadriadených a nepredložil žiaden dôkaz vyvracajúci tvrdenie cudzincov o prevzatí finančnej sumy. Taktiež z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že pokiaľ žalobca namietal formálne nedostatky trestného konania, tak tieto nie sú pre konanie o prepustení zo služobného pomeru žalobcu právne relevantné a preto krajský súd na ne nemohol prihliadnuť a podľa názoru krajského súdu i v prípade, tak ako to uviedol žalovaný, že ak by sa v trestnom konaní nepreukázalo žalobcovi prijatie úplatku, tak bolo nepochybne preukázané, že žalobca prepustil na územie SR cudzinca, na ktorého sa vzťahuje vízová povinnosť, bez platného víza, čím porušil zákon č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a konal aj v rozpore s postupom podľa spoločnej príručky SCH/Com-ex(99)13, s ktorou bol riadne oboznámený. Dôvody na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru nemusia spĺňať kvalifikáciu trestného činu a preto nebolo potrebné čakať na jeho ukončenie pred vydaním napadnutého rozhodnutia a podľa názoru krajského súdu porušenie zákona ako i nariadení a pokynov žalobcom spochybňuje jeho bezúhonnosť a dôveryhodnosť a je na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, aby v nej naďalej zotrval a prvostupňový súd sa stotožnil so žalovaným, že toto konanie žalobcu bolo svojim charakterom spôsobilé narušiť vážnosť policajného zboru a ohroziť dôveru v tento zbor, a preto boli splnené podmienky pre prepustenie žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Poukázal na to, že rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a pokiaľ sa s námietkami žalobcu uvedenými v časti II. žaloby vysporiadal prvostupňový súd tak, že formálne nedostatky trestného konania nie sú pre konanie o prepustení zo služobného pomeru právne relevantné a že preto súd na ne nemôže prihliadať, tak takýto záver krajského súdu podľa žalobcu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a taktiež

je nepreskúmateľný. Podľa žalobcu, ak bol dôkaz získaný v trestnom konaní v rozpore so zákonom, nemôže byť zároveň ako „zákonný“ dôkaz použitý v inom konaní a krajský súd sa nevysporiadal so súladnosťou týchto dôkazov s právnymi predpismi ako to vyžaduje § 238 ods. 1 ZoŠS. Poukázal na to, že v rámci konania o rozklade namietal, že mu nebola umožnená účasť na výsluchoch svedkov a nebola mu daná možnosť, aby im kládol otázky, čím došlo k porušeniu § 3 ods. 2 a § 33 ods. 1 správneho poriadku a prvostupňový súd sa s týmito námietkami žalobcu a námietkou porušenia práva na spravodlivý proces nezaoberal a nevysporiadal. Hoci s účinnosťou od 01.05.2004 bolo zrušené ustanovenie § 241 ods. 8 ZoŠS, podľa ktorého sa na konanie vzťahoval zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, tak neznamená to, že sa na toto konanie správny poriadok nevzťahuje a podľa žalobcu aj bez tejto výslovnej zmienky o aplikácii správneho poriadku platí § 1 ods. 1 správneho poriadku, podľa ktorého sa tento zákon vzťahuje i na toto konanie. Podľa žalobcu ustanovenie § 247a ZoŠS, podľa ktorého sa na konanie podľa tohto zákona nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, okrem výkonu rozhodnutia, nadobudlo účinnosť až dňom 01.01.2008. Taktiež podľa žalobcu ani v jednom z rozhodnutí sa správny orgán nevysporiadal so skutočnosťami, ktoré uvádzal pri výsluchu ako zadržaný podozrivý dňa 15.09.2006 a pri výsluchu ako obvinený dňa 19.10.2006 a taktiež nie je zrejmé, či boli brané do úvahy výsledky jeho osobnej prehliadky dňa 15.09.2006, prehliadky iných priestorov v budove OHK PZ Čunovo miestnosť č. 52 dňa 25.09.2006, ďalej výsluchy svedkov R. Ď. a M. G. zo dňa 22.11.2006, predovšetkým tie ich časti, v ktorých sa vyjadrovali k problematike vstupu cudzincov tretích krajín na územie SR, náležitosti cestovných dokladov, vybavovanie cudzincov tretích krajín s dlhodobým pobytom na území Európskej únie a v praxi vznikajúcim omylom, pas A. T. vrátane strany 17. Taktiež podľa žalobcu krajský súd, hoci to navrhoval, nezabezpečil si z Úradu inšpekčnej služby PZ MV SR príslušný spis a na pojednávaní vykonal z neho listinné dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a v dôvodoch rozsudku sa s týmto jeho návrhom a námietkami vôbec nevysporiadal. Podľa žalobcu samotné prepustenie cudzinca A. T. na územie SR bez platného víza, na ktorého sa vzťahuje vízová povinnosť, nedosahuje v okolnostiach danej veci ustanovením § 192 ods. 1 písm. e) ZoŠS požadovanú intenzitu a v tejto súvislosti boli podľa názoru žalobcu dôležité práve opomenuté dôkazy, na ktoré poukazoval. Taktiež podľa žalobcu sa prvostupňový súd nezaoberal jeho námietkou porušenia zásady dvojinstančnosti konania (časť IV. žaloby) a námietkou neplatnosti prvostupňového rozhodnutia (časť V. žaloby).

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadril a žiadal, aby Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Podľa žalovaného sa prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a rozhodol súladne so zákonom. Žalovaný poukázal na to, že sa v plnom rozsahu pridrižiava vyjadrenia, ktoré bolo zaslané Krajskému súdu v Bratislave, a to zo dňa 08.06.2007. Na doplnenie okrem iného uviedol, že podľa právneho názoru Najvyššieho súdu SR ako aj Krajského súdu

v Bratislave v konaní o prepustení príslušníka PZ zo služobného pomeru sa prezumpcia nevinny neuplatňuje a poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a taktiež i podľa právneho názoru Ústavného súdu SR v konaní o prepustenie policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami trestného poriadku a navyše v tomto konaní ani neplatí zásada prezumpcie nevinny. Čo sa týka námietky žalobcu vo vzťahu k rekognícii, tak A. T. označil osobu v poradí prvú sprava s číslom 1 správne, a na tomto mieste s číslom 1 bol žalobca, čo súhlasí aj s príslušnou fotodokumentáciou. Podľa žalovaného na prepustenie žalobcu úplne postačovala fotokópia cestovného dokladu vízového cudzinca, ktorý bol opatrený priechodovou pečiatkou s č. A014 pridelenou žalobcovi, pričom tento cestovný doklad nebol opatrený vízovou nálepkou, tak ako to vyžaduje nielen zákon o pobyte cudzincov, ale aj interné predpisy, s ktorými bol žalobca riadne oboznámený. Pokiaľ žalobca namietal, že mu nebolo umožnené, aby svedkom kládol otázky, tak žalovaný poukazuje na to, že v danej veci nebolo nariadené ústne pojednávanie, tak ako je to upravené v ustanovení § 21 správneho poriadku. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na to, že personálne konanie je spravidla ovládané zásadou písomnosti a neverejnosti a poukázal na to, že ústne konanie sa vyžaduje obligatórne vtedy, ak to ustanovujú osobitné predpisy, pričom zákon takúto povinnosť nadriadenému neukladá a fakultatívne iba vtedy, ak si to povaha veci vyžaduje. Skutočnosť, že pri prehliadkach sa nenašli finančné prostriedky, ktoré žalobca prevzal od A. T. za to, že ho vpustil na územie SR bez platných víz, nie je v danej veci podstatná a zo zadovážených dôkazných prostriedkov je preukázané, že žalobca finančné prostriedky od A. T. prevzal a vpustil ho na územie SR v čase zvýšených bezpečnostných opatrení ako cudzinca bez splnenia zákonných podmienok. Cudzinec A. T. bol držiteľom cestovného pasu štátu Turecko, ktoré nie je členským štátom Európskej únie a podľa spoločnej príručky držiteľa cestovného pasu štátu Turecko sa považujú za vízových cudzincov a pre vstup a pobyt na území SR musia mať udelené platné vízum SR a s touto spoločnou príručkou a jej aktualizáciou bol žalobca riadne oboznámený dňa 02.02.2006, čo potvrdil i svojim podpisom. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že A. T. mal povolenie k neobmedzenému pobytu na území Spolkovej republiky Nemecko, tak toto udelené povolenie mu umožňovalo iba pobyt, a to iba na území SRN a nie na vstup a pobyt na území SR.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 214 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok

verejne vyhlásil dňa 21. júla 2009 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V danom prípade v preskúmvacom konaní bolo základnou právnou otázkou posúdiť, či príslušné skutky, ktorých sa mal dopustiť žalobca, napĺňajú skutkovú podstatu ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z., ktoré služobný orgán kvalifikoval ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti a ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa ustanovenia § 192 ods. 1 zákona, policajt sa prepustí zo služobného pomeru iba ak:

- a) pre neho v dôsledku zníženia početných stavov Policajného zboru schválených vládou nie je iné služobné zaradenie,
- b) podľa rozhodnutia lekárskej komisie stratil dlhodobo zo zdravotných dôvodov spôsobilosť vykonávať akúkoľvek funkciu v Policajnom zbore alebo spôsobilosť vykonávať doterajšiu funkciu a nemožno ho previesť ani preložiť na inú funkciu v štátnej službe, ktorej výkon by nebol na ujmu jeho zdravia,
- c) spĺňa podmienky nároku na výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu 40a) a dovŕšil vek 55 rokov alebo spĺňa podmienky nároku na starobný dôchodok podľa osobitného predpisu,
- d) bol pri služobnom hodnotení hodnotený ako nespôsobilý vykonávať akúkoľvek funkciu v štátnej službe,
- e) porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby,
- f) bol právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin alebo pre trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody alebo bol právoplatne odsúdený na trest zákazu činnosti vykonávať funkciu policajta,
- g) stratil štátne občianstvo Slovenskej republiky alebo nemá trvalý pobyt na území Slovenskej republiky,
- h) v konaní o úmyselnom trestnom čine bolo právoplatne rozhodnuté o podmiennečnom zastavení jeho trestného stíhania.

Ako vyplýva z administratívneho spisu žalovaného mal Najvyšší súd SR za preukázané, že žalobca por. Bc. J. S. pracoval v stálej štátnej službe vo funkcii staršieho referenta odd. hraničnej polície Policajného zboru Rusovce. Na základe personálneho rozkazu ministra vnútra SR č. 416 zo dňa 23.11.2006 bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ z dôvodu, že dňa 15.09.2006 v čase

od 07,00 do 19,00 hod., keď vykonával štátnu službu na hraničnom priechode Č., tak v rámci vykonanej inštruktáže mu bola uložená úloha vykonávať hraničnú kontrolu osôb vstupujúcich na územie Slovenskej republiky, pričom v rámci výkonu služby v čase okolo 15,00 hod. pricestoval v uvedený deň na hraničný priechod z územia Maďarskej republiky občan Turecka A. T. s trvalým pobytom na území Nemecka. Žalobca po vykonaní hraničnej kontroly, aj napriek tomu, že A. T. nemal potrebné platné doklady potrebné pre vstup na územie Slovenskej republiky (nemal udelené platné vízum), povolil tomuto cudzincovi vstup po tom, čo od neho a ďalších troch spolucestujúcich, ktorí boli občanmi Rumunska, najprv žiadal v nemeckom jazyku zaplatenie finančnej hotovosti vo výške 400€ a keďže títo cudzinci nemali pri sebe požadovanú finančnú čiastku, tak žalobca vyslovil požiadavku, aby mu dali 200€, a potom aby čakali v aute. Tento obnos následne žalobca aj prijal, peniaze si vložil do vrečka, občanovi Turecka A. T. dal do cestovného dokladu vstupnú pečiatku č. A014, ktorú pri nástupe do výkonu služby oproti podpisu prevzal a následne prepustil všetky uvedené osoby na územie Slovenskej republiky.

Ako vyplýva zo spisového materiálu žalovaného, tak toho istého dňa, teda 15.09.2006, bola vykonaná i rekognícia, pričom občan Turecka A. T. v priebehu rekognície opoznal žalobcu ako policajta, ktorý mal od neho prevziať finančnú čiastku 200€.

Dňa 09.10.2006 bolo Riaditeľstvu hraničnej a cudzineckej polície UHCP PZ doručené hlásenie od Úradu inšpekčnej služby PZ Ministerstva vnútra SR, v ktorom bolo uvedené, že dňa 29.09.2006 bolo vyšetrovateľom vznesené voči žalobcovi obvinenie zo zločinu prijímania úplatku v súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa za uvedené konanie, ktorého sa mal dopustiť dňa 15.09.2006. Následne žalobca dňa 31.10.2006 prevzal upovedomenie o začatí konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru a bol vyzvaný na predloženie vyjadrenia. Dňa 02.11.2006 bol žalobcovi predložený návrh na prepustenie zo služobného pomeru i s podkladovým materiálom, pričom žalobca sa odmietol oboznámiť s týmto listinným materiálom a odmietol aj podpísať dôvod, pre ktorý tak učinil. Túto skutočnosť žalobca nerozporoval ani v ďalšom priebehu konania pred správnymi orgánmi a taktiež ani v preskúmvacom konaní podľa piatej časti hlavy druhej O.s.p. Žalobca prakticky až v rozkladovom konaní začal vo veci produkovať príslušné dôkazné prostriedky na svoju obranu.

Pokiaľ žalobca poukazoval na príslušné pochybenia zo strany orgánov činných v trestnom konaní vo vzťahu k jeho osobe v priebehu trestného konania, tak v tomto smere Najvyšší súd SR dáva za pravdu žalovanému správnomu orgánu, že pre konanie o prepustení zo služobného pomeru nie je rozhodujúci výsledok trestného konania v tom zmysle, či žalobca bude uznaný vinným zo spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, avšak v konaní o prepustení zo služobného pomeru, i v zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu, je postačujúce

preukázanie porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s podmienkou, že ponechanie príslušného subjektu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Taktiež je potrebné uviesť, že služobný orgán je v zmysle zákona č. 73/1998 Z.z. kompetentný v personálnych veciach konať samostatne a nemá povinnosť prerušiť konanie za účelom vyčkania na výsledok trestného konania. Taktiež ani prípadný oslobodzujúci rozsudok by ešte neznamenal, že príslušník policajného orgánu sa nedopustil porušenia služobnej disciplíny. Disciplinárna zodpovednosť je oveľa širšia ako zodpovednosť trestnoprávna. V konaní o prepustení zo služobného pomeru postačí preukázanie porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s podmienkou, že ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, pričom v trestnom konaní podmienkou rozhodnutia o uznaní viny je preukázanie spáchania skutku, ktorý má povahu trestného činu alebo prečinu.

Konanie žalobcu bol v správnom konaní posudzované ako konanie v rozpore so služobnou prísahou a ako také bolo podľa odvolacieho súdu v správnom konaní i dostatočne preukázané. Odvolací súd nemohol prihliadnuť na námietky žalobcu, ktorými prezentoval formálne nedostatky v trestnom konaní vedenom proti jeho osobe, a to vzhľadom na odlišný charakter trestného konania.

Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že 02.11.2006 služobný orgán predložil žalobcovi návrh na jeho prepustenie zo služobného pomeru, a to i s podkladovým materiálom. Žalobca sa však odmietol oboznámiť s príslušnými listinnými dôkaznými prostriedkami a neuviedol žiaden dôvod takéhoto svojho postupu. Teda žalobca v zmysle zákona č. 73/1998 Z.z. žiadne konkrétne tvrdenia na svoju obranu neuviedol, tiež ani nepoukázal na žiadne konkrétne skutočnosti a ani na svoju obranu nenavrhol vykonať žiaden dôkaz. Pre daný prípad takéto správanie sa žalobcu predstavovalo, že nemohol potom objektívne od služobného úradu právom očakávať, že tento bude vyhľadávať dôkazy, ktoré by prípadne mohli nasvedčovať v jeho prospech, resp. že služobný orgán bude a musí čakať, že takéto dôkazy si žalobca niekedy v budúcnosti zabezpečí. Žalobca objektívne ani nemohol očakávať, že správny súd bude suplovať činnosť služobných orgánov, a že v správnom súdnictve bude vykonávať dôkazy a hodnotiť tie, ktoré mal a mohol predložiť v personálnom konaní ale tak neurobil.

Z administratívneho spisu žalovaného nesporne vyplýva, že žalobca pri vybavovaní A. T. ako vízového cudzinca konal v rozpore so zákonom č. 43/2002 Z.z. o pobyte cudzincov ako i v rozpore s internými predpismi, s ktorými bol riadne oboznámený. Taktiež je nesporné, že žalobca na príslušnom hraničnom priechode vybavoval A. T., tureckého štátneho občana, a o tejto skutočnosti svedčí i odtlačok príchodovej pečiatky s číslom X., ktorá pečiatka patrila žalobcovi. Túto skutočnosť žalobca ani nerozporoval.

Z obsahu služobnej prísahy (§ 17 zákona) vyplýva, že policajt bude čestný, statočný a disciplinovaný, bude sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Podľa názoru najvyššieho súdu žalovaný správny orgán neporušil zákon, keď konanie žalobcu kvalifikoval podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti, pretože žalobca vo svojej funkcii so svojimi právami a povinnosťami bol riadne oboznámený, a ako policajt mohol a mal konať v súlade so služobnou prísahou a platnými právnymi predpismi.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že v priebehu konania pred správnymi orgánmi bol riadne zistený skutočný stav veci a boli z neho vyvodené i správne právne závery a preto bolo potrebné napadnuté rozhodnutie žalovaného ako súladné so zákonom potvrdiť.

Žalobca v odvolacom konaní úspešný nebol a preto mu nevzniklo právo na náhradu trov konania v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p., žalovanému správne orgánu v odvolacom konaní trovy nevznikli a preto odvolací súd rozhodol o trovách konania tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 21. júla 2010

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová